

בתורה

אור העבודה
הפנימית בדרך
הבעש"ט הק

איש
החסידות

גליץ רמא
פר' ויקרא
תשפ"ה לפ"ק
שנה ה'

יו"ר ע"י ממלכת "איש החסידות" העולמית - בית היוצר להפצת אור החסידות

דוקס לעיני הגר"צ רבי משה כ"ד זיסק זצ"ל אב"ד טורדא

"עבודת ישראל"

סיקור בספרי חסידות: עבודת ביאור חמץ

צעקה של שמחה

מסילות ללב: צעקת הנשמה המגלה את הבורא

"ערך עצמי"

אש העבודה: הקב"ה שוה ומשוה קטן וגדול, ואפשר להתדבק בו באמצעות כל דבר שבעולם

על ביעור גזירות

תנו רבנן מעשה: זמן ביעור חמץ - עת רצון המתקת הדינים וביטול כל רע

דבר המערכת

'קמחא דפיסחא' רוחנית

אשרינו מה טוב חלקנו ומה נעים גורלנו, שאנו מכלל ישראל, העם הקדוש אשר בימים אלו עוסק בהכנות לקראת חג הפסח - חג הגאולה, המתקרב ובא בצעדי ענק. אשרי העם שכבה לו!

כל אחד ואחד שוקד ומשתדל להשלים את ה'קמחא דפיסחא' הגשמי, לדאוג לצורכי החג לעצמו ולכל נצרך. אך כל נשכה את ה'קמחא דפיסחא' הרוחני שלנו. הרי עתה הזמן להתבונן ולהכין את עצמנו פנימה, כיצד נוכל להיכנס אל החג הקדוש בטהרה ובקדושה, מתוך התעלות אמיתית.

בעל האור המאיר מנלה לנו יסוד נשגב: חודש ניסן הוא חודש התחדשות הבריאה - החודש שבו נברא העולם כולו. והז"ל גילו לנו כי בריאת העולם קדמה לה מחשבה עמוקה - הקב"ה ראה את השעשועים שיהיו לו מעבודת הצדיקים, ומתוך כך ברא את עולמו.

וכך, כותב האור המאיר, כך עושה הקב"ה כדי שנה בשנה; כאשר עולות לפניו נחת הרוח והשעשועים שיהיו לו מעבודת נשמות ישראל, הרי הוא מחדש את הבריאה כולה.

ומכאן נלמד גם לעבודה שלנו בימים קדושים אלו: עלינו להתבונן ולראות את השעשועים הגדולים שאנו נרמזים להקב"ה בכל מצווה ומצווה. לא רק בליל הסדר, ששם כל תנועה מחושבת ומדויקת, אלא גם בהכנות הרבות שלפניו. אפילו בביעור החמץ - בחורו ובסדקי הבית, כשארם טורח לנקות, לבדוק ולבער, הרי כל פעולה מאירה את העולמות העליונים ומביאה נחת רוח עצומה לפניו יתברך.

הבה נקבל על עצמנו להביט בכל מצווה שאנו מקיימים עכשיו, ושאונו הולכים לקיים בימים המבורכים הבאים, בעין שמחה ובהרגשה של שליחות. נבין שבמעשיו אנו בונים עולמות ומעלים שעשועים גדולים לפניו ית"ש, שעל ידי כך מתחדש אצלו - בכיכול הרצון לחדש ולברוא את הבריאה. וכך נזכה לא רק לפסח כשר ושמו, אלא לחירות אמיתית - לגאולה פרטית של כל אחד ואחד מאיתנו, ובמרה גם לגאולה הכללית והשלמה, אמן ואמן!

א פרייליכץ און א לעכטיגן שבת ידיכם - ישעיה יצחק פרידמאן יו"ר ממלכת "איש החסידות" העולמי

"ה' דואג עבורך להוצאות החג"

רוב הדאגות והלחצים הם מהימים והשבועות הבאים לקראתנו והלא כל רגע יכולים הדברים להשתנות ואיך נדאג על הבלתי צפוי

נהורא מעליא

להם' - לדרך. מגיד שבחן של ישראל, שלא אמרו היאך נצא למדבר בלא צדה, אלא האמינו והלכו.

האם אנו עומדים במדרגה זו? נתאר לעצמינו שמתגלה אלינו נביא מוסמך ומודיע שאנו יוצאים למדבר - למשך כמה חדשים - כדי להתכונן לגאולתנו השלימה. האם אנו מסוגלים לצאת בעינים עצומות בלי לקחת עמנו מאומה, רק בצק קטן שלא הספיק עדיין להחמיץ? האם אנו מסכימים להוציא את כל הילדים למדבר שומם במצב כזה?

בחג הפסח - התשובה היא 'כן'!

בכל אחד מישראל יש נקודה נעלמת של אמונה פשוטה, אשר במרבית השנה נערים עליה. מחיצות של חומרות ושכליות המסתירים עליה. אבל בפסח אנו יוצאים לחירות, משעבוד לגאולה ומאפילה לאור גדול.

יש שני סוגים של אמונה:

האמונה הרגילה היא ב'השגחה פרטית', בה אנו נדמים כגמול עלי אמו. התינוק כשהוא רעב - הוא בוכה לאמו כי יודע כי רק ממנה תבוא ישועתו, אבל הוא בוכה ודואג ואינו רגוע, ו'מחזק' את עצמו שבוודאי תעניק לו אמו את הצריך לו. הוא מנסה לבכות עוד, להוסיף עוד איזה 'השתדלות' כדי לעורר את אמו, ובסוף מקבל את כל מה שהוא צריך...

כך אנו נדמים במשך כל השנה, כשאנו זקוקים לפרנסה, בריאות, וכל שאר ההשפעות והישועות. אנו יודעים שרק הקב"ה יכול לעזור לנו, ובכל זאת במעמקי ליבנו אנו ממשיכים לדאוג, להוסיף עוד השתדלות, ולהתחזק באמונה.

אבל בליל הסדר מתגלה אמונה גדולה וגבוהה יותר. אנו יכולים להתחבר לאמונת חידוש העולם, שהקב"ה מחדש עולמו בכל עת ובכל רגע בהתחדשות ממש. הוא בורא כל רגע את כל האברים, החושים, הוא בורא את כל האילנות האגמים והנהרות, הוא בורא את הצרות ואת הישועות, אנו לא צריכים לעורר אותו לגאול אותנו מהצרות, כי הוא יודע היטב את צרותינו, הרי הוא עצמו מחדש אותן בכל רגע, וכל מה שהוא עושה הוא רק מתוך רצון עצום להטיב לבריותיו.

ה'מצה' רומזת על הדרגה הגבוהה הזאת באמונה הנכנסת בחג הפסח לתוך הראש ומתפשטת בכל הגוף על ידי אכילת המצות הקדושות, בה אנו מתחברים אל אמונת חידוש העולם התמידית. אין לנו מה לדאוג מה יהיה בעוד רגע, כי ברגע הבא עתיד הקב"ה לחדש את העולם בהתחדשות ממש, ומה לנו לדאוג על הרגע הבא - שעדיין לא עלה כלל ברצונו ית'.

להרחבת ומראי מקומות, ראה "אש המועדים" - פסח

בימים הללו - שלפני חג הפסח - כאשר כולם עסוקים בקניות לקראת החג, ורבים מרימים את עיניהם ושואלים: כסף מנלן? מהיכן נכסה את כל הוצאות החג, יש לנו לקחת מדברי התיקוני זוהר (נד). חיזוק עצום באמונה, כשהוא מפרש את המעשה של יונה הנביא שהושלך מהספינה ונבלע בתוך מעי הדג ושם היה לו דחוק מאוד, כמשל לעם ישראל לפני הגאולה, שיהיו נתונים בתוך 'דאגה' [מלשון דג], ועל ידי דחוק הדאגה שלהם שדואגים מן העניות, יצאו מן הגלות, כמו שכתוב 'ואת עם עני תושיע'.

אלא שיש לנו יכולת לצאת מהגלות בעצמינו, על ידי שמשליכים את הדאגה מהתכפית שלנו - 'השלך על ה' היבר'.

מוספר על אחד הצדיקים ששהה בגיטו בתקופת השואה, וכאשר שאלו אותו: למה הרבי כה רגוע, מדוע אין הרבי דואג? ענה ואמר: כמה זמן לוקח לדאוג? חמש דקות! לאחר מכן רק חוזרים שוב ושוב על אותה דאגה, אז אני מקדיש כל יום חמש דקות כדי לדאוג...

על ידי אמונה - ניתן להחליץ מכל הדאגות, כי רוב הדאגות והלחצים נובעים מהימים והשבועות הבאים לקראתנו, והרי הבורא יתברך מחדש עולמו בכל יום! כל יום מתעדכנים הנתונים מחדש, כל יום יש מציאות חדשה ופרטים חדשים - לפי ההתנהלות הנצרכת לאותו יום, ואיך ידאג היום על מה שהולך להיות בעוד שבוע ובעוד חודש, כשאין לו כלל את הנתונים הנכונים לזמן ההוא.

וכך פירשו צדיקים [מובא בשם רבי משה לייב מסאסוב, ובספר בית אהרן (לפסח), ובשם רבי משה מקוברין ורבי שמחה בונם מפשיסחא] את הברכה אשר בירך יעקב לבניו (בראשית מח, כ) 'ויברכם ביום ההוא לאמור' שהעניק להם את הברכה לחשוב כל יום רק 'ביום ההוא' ולא על היום שלמחרת.

הישמח משה (פרשת ויחי) מרחיב בזה, כי ימיו של האדם הם רק רגע בודד, כמאמר החכם כי הרגע החולף כבר איננו, הרגע הבא לא הגיע עדיין, ואם כן - דאגה ננין.

זו עבודתנו להתכונן בימים אלו של ערבי פסחים אל ה'חירות' שתאיר עלינו בליל הסדר, בפרט ע"י ה'מצה' שמבטאת את גודל המדרגות של כלל ישראל ביציאת מצרים, כאשר היו עדיין בתוך השעבוד ובכל זאת חגגו את חירותם ואת גאולתם באמונה מוחלטת, וגם בשעת צאתם ממצרים לא נטלו עמם מאומה 'צידה לדרך' אלא יצאו בבטחון מוחלט בבורא כל העולמים, כגמול עלי אמו, 'לכתך אחרי במדבר בארץ לא זרועה', וכמו שפירש רש"י (שמות יב, לט): 'וגם צדה לא עשו

"כמה זמן לוקח לדאוג? חמש דקות! לאחר מכן רק חוזרים שוב ושוב על אותה דאגה, אז אני מקדיש כל יום חמש דקות כדי לדאוג..."

סיקור על ספרי חסידות
בעריכת הרב פינחס שפירא שליט"א

הרה"ג רבי משה רויטמאן שליט"א
ראש ישיבת 'בני היכלא' וממשיפי 'אש החסידות'

על ביעור גזירות

מבטלים גזירות רעות, את הגזירות הרעות מבטלים על ידי זה", ותוך כדי דיבור השליך את כל תכולת הדירה אל תוך האש.

ומשהרגיש רבי אהרן באחד מוויקי החסידים משתאה להבין את כוונתו, פנה ואמר לו: "וכי בשבת הגדול דילגת על ה'יזרות'?! הלא שם נאמר במפורש (בפיט 'אין ערוך'): 'למה אכילת חמץ לשש שעות, זכר לחיפזון שכנה להעביר גזירות רעות!'".

ואכן, בעיצומם של ימי החג רבתה השמחה בקרב יהודי המחוז, בהגיע השמחה המרנינה, כי השר שרקם את הגזירה מת ועבר מן העולם, והגזירה התבטלה כעפרא דארעא.

...

אכן כבר כתבו הקדמונים, שבערבי פסחים, בזמן שמקיימים בני ישראל את מצות הביעור החמץ וביטולו, ועמלים לנקות את בתיהם מכל שמץ של חמץ, שורה בעולם התעוררות עצומה של ביטול הרע, הן ברוחניות והן בגשמיות, וכל הקליפות מתבערות. כל-שכן בערב פסח בהיות הבוקר, כששורפים בני ישראל את החמץ, הרי זו שעת הכושר לביעור כל הגזירות.

וכפי שאירע אשתקד, בבוקרו של ערב פסח תשפ"ד, עת זממו שני מחבלים מבני ישמעאל לפגוע חלילה בבני ציון היקרים, באותה שעה שהחלו לשרוף את החמץ ברחובות ירושלים, ורק בחמת ה' וברחמי העצומים, בוטלה הגזירה בנס גלוי לכל העמים, כאשר דממו כלי נשקם ועצרו מלפעול.

והלא כה דבריו כאש של הרה"ק רבי יהושע מדיקוב ז"ע, בספרו הקדוש 'עטרת ישועה' (מועדים, לחג הפסח) בהאי לישנא:

"הנה בשעת שריפת חמץ, הכוונה היא לבער רשעים מן העולם, בסוד 'להבה תלהת רשעים' (תהלים קו, יח)... כי נודע אשר הסטרא-אחרא מקנא את עצמו תמיד בסטרא דקדושה, וכבר אמר עם הספר אמרי נועם למון זצ"ל (אביו הרה"ק רבי מאיר מדיקוב ז"ע), אשר בנקטו חז"ל ד' פתחו באף, והן המה נ'חש ק'רח א'ופה ה'מן, שהר"ת שלהם הוא קנאה, שבכולם היה מחמת קנאה, שקרח קינא במשה, שר האופים בשר המשקים וכן אידך. לזאת עיקר כוונתנו בזה להשפיל רשעים אלו שלבשו קנאה... על כן המנהג ליקח כף עם נוצה, גם נר של שעוה, וצורר החמץ בתוכו ושורפו, כי נוצה עולה קנאה שהוא נוטריקון ק'רח נ'חש א'ופה, וכ"ף חמץ עם שעוה עולה המן ב"ן המדת א'אגנ"י, ונשלם תיבת קנאה. וזו (שה"ש ה, ו) 'קשה כשאול קנאה', אך 'רשפיה רשפי אש', אשר בשעת שריפת חמץ על ידי ארבעה דברים אלו: כ"ף, חמץ, ש"עוה, נוצה, שושלם קנאה כנ"ל, בזה מבערין אלו הרשעים, ובאבוד רשעים רנה".

אף לעתיד לבוא, כשיבוער ויבוטל היצר הרע מן הארץ, יהיה זה בערב פסח, כמבואר בזהרה הקדוש. מי יתן ונזכה כבר בהאי שעתא, לראות בשריפת כל הקליפות, ועוד לפני בוא חג הפסח נעלה לציון ברינה, ונאכל שם מן הזבחים ומן הפסחים, אמן ואמן.

עפ"י: ספרן של צדיקים

ידידנו הנכבד הרה"ח ר' משה שלמה הורוביץ שליט"א
לרגל אירוסיו הבן
בזכות הבעש"ט ז"ע ותלמידיו יזכה לרוב נחת
דקדושה מהם ומכל י"ח

ידידנו הנכבד והמפואר
הרה"ח ר' ירמיה יחזקאל דמן שליט"א
לרגל אירוסיו בתו
עב"ה החתן היקר כמר אפרים פרידמן ני"ו
יה"ר שבזכות הבעש"ט ז"ע ותלמידיו יזכה
לראות מהם דורות ישרים ומבורכים וכט"ס

ספר הקדוש עבודת ישראל ל'הרה"ק רבי ישראל מקאזניץ זי"ע

בשבוע ההעל"ט הרחבנו אומר אודות דברי קדשו של רבינו אור ישראל דער קאזניצער מגיד זי"ע. ותורף דברינו היה בגודל ההערצה אשר רחשו לו גדולי דורו, ובגודל חכמתו הנוראה בנגלה ובנסתר, כמו כן ציינו כי ספרים רבים כתב רבינו בנגלה ובנסתר בתוכם ספרים עמוקים המבארים סודות עמוקים וסוגיות ארוכות בתורת הקבלה, וכמו שהעידו עליו כי עוד קודם בואו אל הרב המגיד הגדול זי"ע כבר היה בקי בשמונה מאות ספרי קבלה.

והנה הספר הזה ספר עבודת ישראל לקט נכדו רבי אברהם אלחנן הנזכר בשבוע העל"ט, חלקו מתוך כתבי רבינו עצמו וחלק מכתבי תלמידיו (בעיקר מכתבי תלמיד רבינו הרב החסיד המפורסם רבי גבריאל מווארשא ז"ל). מהם העמיד ספר נאה ומסודר על הפרשיות, מועדי השנה ועוד עניינים. ובספר זה הקפידו ללקט מאמרים הנוטים לדרכי העבודה לבאר את דרך עבודת עם ישראל בעבודת ה' (ע"פ הקדמת המלכ"ד).

מן הספר

נפנה לבאר הסיבה אשר הביאתנו לעסוק בספר זה בימים אשר קודם הפסח.

הנה אחד מן המאמרים הארוכים והידועים ביופיים אשר הובאו בספר, הוא מאמר ארוך על עבודת בדיקת החמץ. כאשר באופן נפלא ובאריכות דברים מבאר רבינו את כל הלכות בדיקת חמץ וביאורו על דרך העבודה והתשובה. ולהלן נביא אמרים קצרים מתוך דבריו שם (עבודת ישראל לשבת הגדול) ונסמך על הקורא הנעים שבודאי ירצה להכין את עצמו בהכנה דרבה קודם בדיקת חמץ ויעיין בעצמו בשאר דברי קדשו שם.

בגמרא אור לארבעה עשר בודקין את החמץ: כבר פירשתי שהחמץ הוא היצה"ר... ולכן צריך לבער החמץ בערב פסח ולעשות הכנה שיוכל להשרות עליו הקדושה הגדולה שמתגלה בליל פסח, שפסח הוא מלשון פסח דולג כי בכל מועד הקדושה אינה באה לאדם בפעם אחת רק צריך להמשיך עליו הקדושה בתפלות ערבית ושחרית ומנחה אבל בפסח בא הקדושה לאדם בפעם אחת, כלשון פסח כנ"ל. ולכן צריך הכנה כי אע"פ שבא אור הבהיר אע"פ צריך כל אדם לטהר עצמו כדי שיוכל לקבל אור הבהיר...

נוהגין להניח פתותי חמץ במקום שימצאו שם הבודקים: ונראה שנהגו המנהג הקדוש הזה מפני שעיך הביעור חמץ הוא היצה"ר כמ"ש לעיל, ולזה הנהיגו להניח חמץ להראות שבדאי יש בו עדיין עון וחמץ הוא היצה"ר כי אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא. כי האדם שמחזיק עצמו שתיקן הכל בודאי לא התחיל לעבוד את ה' ולזה נוהגים להניח פתותי חמץ להראות כנ"ל כי בודאי לא תיקן הכל.

כל מקום שמכניסין בו חמץ צריך בדיקה: ר"ל שצריך כל אחד לבדוק במקום שדרך היצה"ר הוא החמץ לשכון שם כל אחד לפי ערכו, מי שדרכו לפגום בבירתו ח"ו או בעיניו ח"ו לראות במקום שאין רשאים לראות צריך לבדוק ולבער ולשוב בתשובה ובחרטת גמורה שאל יעשה עוד עבירה, ועל מה שעשה יחזור בתשובה שלימה ובודאי ימחלו לו הקב"ה.

וכל מקום שאין מכניסין בו חמץ אין צריך בדיקה. נראה הרמז דהנה יש בני אדם שאינם משגיחין על מעשיהם רק על מעשים של בני אדם אחרים, ולזה מזהיר התנא מקום שאין מכניסין בו אין צריך בדיקה כלומר שאין לעשות כך שישגיח על מעשיהם של אחרים רק שיתקן וישגיח על מעשיו.

חורין הגבוהין שאין יד אדם מגעת שם וחורין הנמוכים פחות מג' טפחים אינם צריכין בדיקה נראה הרמז שאל יאמר האדם איך אוכל לבדוק כל החסאים ועונות שאין אני זוכר את כולם לזה אמר חורין הגבוהין שאין יד אדם מגעת שם ר"ל שאין זוכר אותם אין צריך בדיקה אלא האדם צריך לבדוק ולשוב בתשובה על אותן עונות שהוא זוכר ואתם שאינם זוכרים מילא יהיו בטלים כי הקב"ה אומר אלו ה' זוכר עונות הראשונים בודאי ה' מתחרט עליהם ושב בתשובה כמו שהוא מתחרט ושב על אותן שהוא זוכר.

"השמה בחלקו" (ד)

"הקב"ה שוה ומשוה קטן וגדול, ואורו יתברך שורה בכל מקום שהוא, ואפשר להתדבק בו באמצעות כל דבר שבעולם"

כדבר הזה היה בעת המעמד הנאדר של קבלת התורה כאשר הקב"ה ירד באש על הר סיני, וההר בוער באש עד לב השמים, ואלוקותו ית' נתגלה באופנים שונים של חושך ענן וערפל, וקול אלקים מדבר מתוך אש ומתפשט לכל אחד מישראל שוה בשוה, כאשר משה רבינו העומד על פיסגת ההר שורה עליו גילוי אלוקי כמו האדם הפשוט העומד בקצה המחנה, שהרי אלוקותו ית' אין בו חילוקי דרגות ח"ו, והוא שוה ומשוה קטן וגדול, אלא שמצד המקבלים יש הבדל גדול, כי כלי קטן שצריך רק כח מועט של עלקטר, אם יחברו אותו אל כח אדיר של עלקטר ישרף תיכף ויתבטל מחמת ריבוי האור, ועל דרך זה כלי גדול שצריך כח מרובה של עלקטר, אם יכניסו בו רק כח מועט לא יוכל לפעול ולא יתפעל כלל.

ולכן רק משה רבינו שהיה 'איש האלקים', מחציו ולמעלה אלקים (דב"ר יא, ד), ולא היה בו ישות ומציאות כלל, היה יכול לעלות עד לראש ההר, ושאר כל ישראל עמדו איש על מקומו הראוי לו, כי כל אחד מישראל היה צריך לדעת את מקומו פן יפרוץ בו ה' בגילוי מרובה יותר ממידתו הראוי לו, אבל בכולם נתגלה דרגה אחת של אלוקות, ופתחו וענו ה' אחד, כל אחד לפום מה דמשער בליבו ולפי הכלים שנתברך בו.

ובעבור זה, מיד לאחר מתן תורה, בו נתגלה לכל אחד מישראל ההתגלות האלוקית שאין לה שום ציור ושום הגדרה, הזהיר הכתוב (שמות כ, יט-כ) "אתם ראייתם כי מן השמים דברתי עמכם. לא תעשוני אתי אלהי כסף ואלהי זהב לא תעשו לכם", שאסור לצייר את הקב"ה בשום תמונה גשמית, אלא "בכל המקום אשר אזכיר את שמי אבוא אליך וברכתך" כי לית אתר פנוי מינייה וממלא כל עלמין, ובכל נקודה ונקודה אפשר להתחבר אליו - אם מחוברים על ידי נקודת הלב הפנימית מתוך דביקות הנשמה.

ביסט א פליגער!

כשיש לאחד מטוס [פליגער] והוא מתלונן כל הזמן שאינו יכול לנסוע עמו ברחובות הקטנים של העיר, וזקוק להטעין עצמו כל הזמן עם כמויות של געז, וכל נסיעה נמשכת שעות על גבי שעות, הוא היה מעדיף ליקח רכב [קאר] קטן ולנסוע עמו בחופשיות היכן שנוח לו ומתי שרוצה.

והתשובה היא: נכון, קשה לך, אין לך כח להתרכז, כל דבר נמשך זמן רב, הכל כרוך ביגיעה רבה וצריך משאבים גדולים של חיזוק על כל דף גמרא, אבל אתה לא רכב קטן, אתה מטוס! די ביסט נישט א בייק, ביסט א פליגער! על נסיעה כמו שלך משלמים הון תועפות ומגיעים רחוק רחוק!

האלוקות במידת הרחמנות. ויש שנוטה למידת האהבה ומתפעל מטובתיו וחסדיו של הקב"ה, ויש שהוא בעל חימה או בעל קנאה שנוטה למידת הגבורה, ואצלו נתפסת עבודת ה' באור הגבורה ללחום מלחמת ה' ולהתגבר על יצרו, ולא משום שיש חלילה כמה גוונים באור האלוקי, אלא להיפך, משום שאלוקותו ית' לית ביה גוון כלל, ומשום כן מתגלה לכל אחד כפום דמשער בליבו, לפי מהות נפשו ותכונותיו.

וכתב הרמ"ק בספר אור יקר (הקדמת שיעור קומה פט"ז) בהאי לישינא: שאר הנביאים הם צופים בנבואה לפי מדרגת נשמתם, וכל הנשמות הם חצובות מתחת כסא הכבוד, ולכן כל אחד ואחד שופע לו לפי בחינת נשמתו שהיא למעלה, ודרך חלון זה הוא צופה, ודרך שלשלת זו הוא משתלשל, ודרך הסולם הזה הוא עולה, ולכן אמר (הושע יב, יא) 'וביד הנביאים אדמה'.

"איש צריך להשתקק להיות בדרגה של הכלי הגדול, כי הוא מחובר לאותה דרגה של האור באיכותו שהרי לא שייך חילוקי דרגות בעצם האור"

הנה שפע נבואי הכל אחד, אמנם הנביאים אין בחינת נשמתם אחת, לכן כל אחד ואחד צופה במציאות נשמתו, לכן יחזקאל ראה חיות ואופנים, ישעיה ראה שרפים, זכריה ראה מגורות, כל אחד ואחד מהם מתנבא כפי הנהגת אותה המדה שהוא אחוז בה. לפיכך מהם רואים בפחד ברתת, מהם בנחת כמדובר איש לרעהו, ומטעם זה ישתנו עיני הנבואה מצד הנשמה שהיא חצובה, לפעמים מחסד, לפעמים מגבורה, לפעמים מתפארת, ולכן היא מתנהגת באותה הבחינה שהיא מתנהגת. ולזה לא נטריח עצמנו בשארי הנבואות הרבות הנמצאות בכל הנביאים לפרשן, שכולם עינים תלוו בכלל זה. וענין זה צודק גם כן בעניני רוח הקודש, דוד אמר שירים ומזמורים, ושלמה אמר מוסרים ואהבה ותוכחות, דניאל דברי קיצים, ואיוב דרושים צדיק ורע לו וכו', וכיוצא בזה אל שאר הענינים מפני שינוי הבחינות כל אחד ואחד.

כל אחד לפום דמשער בליביה

החידוש הוא על "אחד המרבה"

בפרק הקודם נתבאר משל לכה עלקטר [חשמל], שיש כלים גדולים וכבדים שצריכים כח עצום של עלקטר, ויש כלים קטנים שאינם צריכים אלא שיעור מועט ומצומצם של כח העלקטר. והנה מצד האיכות מחוברים כולם לאותו עלקטר ואין הבדל בין כלי לכלי, כי אצל העלקטר אין חילוקי דרגות, והכל אותו כח. אלא ההבדל הוא מצד הכמות, אשר כל כלי צריך כמות אחרת לפי צרכו ולפי שיעורו, ואם יקבל הכלי הגדול את הכמות המצומצמת של הכלי הקטן לא יוכל לפעול, וגם הכלי הקטן אם יקבל את הכמות הגדולה של הכלי הגדול מיד ישרף מחמת ריבוי האור, ועל כן אינו צריך להשתוקק להיות בדרגה של הכלי הגדול, כי הוא מחובר לאותה דרגה של האור באיכותו שהרי לא שייך חילוקי דרגות בעצם האור, ורק מצד הכמות משתנה האור לפי הבית קיבול של הכלי.

וכן הוא לענין הדביקות האלוקית שצריך 'הגבלה' בענין זה, לידע את סוג נפשו ולהכיר את יכולתו וכוחותיו, כי מי שצריך שיעור גדול לא יוכל להסתפק בשיעור מועט, הגם שבכל מקום ובכל זמן מתדבק באותו רבונן של עולם, אבל מצידו אינו יכול להגיע להתפעלות ולרוממות על ידי מעשים פשוטים אלא צריך לעבוד את קונו בלבב שלם כפי כוחותיו ולהגדיל את כבוד מלכותו יתברך באופן המושלם והנעלה ביותר.

וכן מאידך, מי שחנן אותו הקב"ה בכשרונות רגילים ואינו יכול להעמיק ולהגות בתורה כאוות נפשו, כי נפש בינונית ניתנה לו, גם הוא צריך להכיר את מקומו ולדעת כי הקב"ה שוה ומשוה קטן וגדול, ולית שינויא בהאי עתיקא, ואורו יתברך שורה בכל מקום שהוא, ואפשר להתדבק בו באמצעות כל דבר שבעולם.

וכתב השפת אמת (פר' בשלח, תרל"ט): אמרו חז"ל (מנחות קי.) 'אחד המרבה ואחד הממעיט ובלבד שיכוון לבו לשמים'. ומקשין דאם גם המרבה מכוין לשם שמים למה שוה לממעיט. אבל האמת מי שדבוק בשורש האחדות אין חילוק והפרש בין רב למעט. כי בנקודה אחת יש הכל.

ומוסיף עוד השפת אמת (פר' ויקהל, תרמ"א): איתא (מנחות קי.) 'אחד המרבה והממעיט ובלבד שיכוין לבו לשמים', ויתכן לפרש [שהחידוש הוא] על המרבה, כי הריבוי צריך שמירה שיהיה לשם שמים כראוי. ועיין בטור (אור"ח ס' א') שגראה ג"כ שהבין כך. עכ"ד.

האור - לפי הכלי ותכונת הנפש

כל אחד לפי כלי נפשו - כך שורה אור האלוקות בקרבו. כי יש שהוא רחמן מטבעו, ואצלו מתגלה

יום מיוחד של התועדות והכוונה

שערי השפעה

יתוועדו יחדיו חסידים יראים ושלמים, המבקשים לדעת ולקבל כלים מעשיים

- איך לגעת בנשמה של השומע, להדליק בו אש ולהשאיר בו רושם?
- סודות ההשפעה החסידית - איך לדבר כך שהלבבות יבערו?
- איך להפוך את עצמך לכלי שמפיץ חיות?
- תרגול מעשי בקבוצות - ללמוד וליישם מיד!

יום שערי השפעה יתקיים אי"ה

ביום חמישי כ"ו ניסן ה'תשפ"ה בירושלים עיה"ק

בתוכנית:

הגה"צ ר' יחיאל יהושע שיינפלד שליט"א

איך מכניסים רוממות לנפשות בני הדור הזה

הרה"ג ר' נפתלי שובקס שליט"א

להשפיע - לדבר איתם ולא אליהם

הרה"ג ר' שאול יהודה שידלוי שליט"א

איך אפשר לגעת בנקודה הפנימית של כל אחד ואחד?

הרה"ג ר' ישראל גולדוואסר שליט"א

איך מנגישים נושאים בעבודת ה' בשפה שווה לכל

ביום שערי השפעה, נלמד ונתרגל יחד איך להביע את הרגש, איך להדליק את האש, איך לגרום לכל מי שמקשיב להתחבר, להתרגש, ולהתעורר באמת!

ההשתתפות ברישום מראש ובתשלום סמלי

במוקד הרישום: 02-5026558 שלוחה 3

הגיע העת!
בוא להצטייד
בכלים מעשיים
להשפעה

מסילות ללב

הרה"ג ר' יהודה ווינגרטן שליט"א
יו"ר מכון יסוד החסידות

צעקה של שמחה

רואה שאביו רחוק ממנו, ויש צעקה שצועק בן כשרואה את אביו לאחר שאבד ממנו זה עידן ועידנים. הצעקה של ליל הסדר היא צעקה של שמחת ההתגלות העצומה של ליל הסדר, שבה כלולה כל ההתעלות שעתידיה להיות בשנה הקרובה. וכפי שגילה לנו האר"י הקדוש, שבליל הסדר מקבלים בני ישראל במתנה את ה'מוחין גדלות' שעתידיים להשיג אחר כך על ידי עבודתם בימי ספירת העומר, שבהם נמשכים כל ה'מוחין' דהיינו הידיעת אלקות, שבאה לידי גילוי על ידי כל המידות.

את כוחה הגדולה של הצעקה נבין בקל וחומר. אם כל הכוחות שקיבל עשיו הוא מכח ה'צעקה גדולה ומרה' שצעק (עין רש"י תהלים פ' ו'), כמה גילוי אלקות אפשר לקבל על ידי 'צעקה גדולה ומתוקה', צעקת הנשמה המתגלית בליל הסדר, הפורצת מכח ה'מורא גדול - זה גילוי שכינה' אשר בליל זה.

צעקה זאת היא ה'נשמת כל ח' שלאחר השלמת עבודת ליל הסדר, היא המכריזה ואומרת 'מן העולם ועד העולם אתה אל-ל'. כשידיעת האלוקות מתחדשת, הנשמה פורצת את הגבולות של הגוף, וממליכה את הקב"ה על כל הכוחות. אל זה אנו מייחלים ומחכים.

כדי להגיע אל צעקת הנשמה, אנו יגיעים בימים אלו להסיר מאתנו כל גרגיר חמץ. אנו מכינים את הנפש, מרככים את השטח לקראת הגילוי הגדול. שבועות ארוכים של ביעור חמץ, כדי לזכות לכזית חמץ אחד. בכל יגיעה ויגיעה שאנו מתייגעים, מתוך השתוקקות להגיע לאור המצות, אנו מקלפים עוד שכבה של קליפה מהנפש.

על ידי מאה 'סור מרע' זוכים אל 'ועשה טוב' בשלימות, וכפי שמבאר המאור עיניים (ונכתב באריכות במאמר שבשבוע שעבר). טעם הדבר הגילוי האלוקי שהוא ה'טוב', אינו תלוי בנו. אנו צריכים רק להכין את השטח, להכין את המצע שעליו תשמע דפיקתו של ה'קול דודי דופק פתחי לי אחותי רעייתי'. כשהרעש גדול לא שומעים דפיקות, אבל כשכולם עומדים מוכנים ודרכים לשמוע את קול המלך, אז ישמע הקול שופר גדול, זהו קולו של הבורא, אשר בכל דור דור, מופיע ביקרו והדרו, 'ועברתי בתוך ארץ מצרים', אני ולא מלאך או שליח, וגואל את נשמות ישראל מגלות מצרים.

למילה 'פסח' יש שני משמעויות. האחת לשון פסיחה ודילוג - אשר פסח הקב"ה על בתי בני ישראל במצרים, והשניה לשון דיבור, פה סח.

ישנו דיבור שהוא בדרך דילוג ופסיחה. דיבור שאינו חודר אל הפרטים, אבל הוא כולל את כל הפרטים שבעומק הנפש, וזו היא הצעקה.

מעת יציאת מצרים נקבע פסח לזמן צעקה. הצעקה הגדולה ביותר בהיסטוריה היתה בליל זה, וְהִיְתָה צִעָקָה גְדוֹלָה כָּכָל אֶרֶץ מִצְרַיִם אֲשֶׁר כָּמֹהוּ לֹא נִהְיְתָה וְכִמֹּהוּ לֹא תִסָּף (שמות פרק יא).

המושגות הפשוטה היא צעקת מצרים על חורבן הקליפה ששבתה בתוכה את בני ישראל, ובעת יציאתם נחרבה כליל ברוחניות ובגשמיות. אבל ישנה מושגות עמוקה יותר. בלילה זה ישנה 'צעקה גדולה' של הקדושה, שהיא גם ה'צעקה גדולה ומרה' של מרדכי הצדיק, (אסתר ד א), שאותה תיקן בליל הפסח (מוגלה טו).

כשמתגבר היצר הרע על בני ישראל, אין דרך לעוררם על ידי תפילה. התפילה היא דיבורה של הנשמה, אך כדי שתתגלה קודם כל מציאותה של הנשמה, עלינו קודם כל לפתוח את שערי התפילה על ידי צעקה גדולה. ולכן ידע מרדכי הצדיק כי אין זמן מוכשר יותר מלגלות את הנשמה המוכסה בקליפת המן אחשוורוש, מאשר ליל הפסח, ואכן לאחר צעקה גדולה זאת, נשתברה קליפת המן.

צעקה גדולה זאת היא גם הכוח השורשי ליציאת ישראל ממצרים, כמובא בפסוק (שמות ב כד) וַיִּאָּנְחוּ בְנֵי יִשְׂרָאֵל מִן הָעֶבֶדָה וַיִּזְעְקוּ וַתַּעַל שְׁמֵעָתָם אֶל הָאֱלֹהִים מִן הָעֶבֶדָה, היינו שצעקו צעקת קול פשוט, שהוא צעקה אל ה' דרך דילוג וקפיצה.

זו היא צעקה שנובעת מעומק הלב ובה נכללים כל הדיבורים שרוצה לדבר ואינו יכול. על כך מובא בגמרא (עבודה זרה יז). בעת ששב בתשובה: "אמר אין הדבר תלוי אלא בי, הניח ראשו בין ברכיו וגעה בבכיה עד שיצתה נשמתו יצתה בת קול ואמרה ר"א בן דורדיא מזומן לחיי העולם הבא". פירוש כ"ק אדמו"ר מקאסוב ז"ע שצעקה זאת היתה עמוקה באיכות עד שנכללו בה כל שנות חייו של רבי אלעזר בן דורדיא עכ"ד.

אלא שיש צעקה של בכיה, ויש צעקה של שמחה. יש צעקה שצועק בן כשהוא

טייערע איד

זכית לטעום מנוגע זין אור החסידות? התחברת יותר להש"ת לתורתו ולמצוותיו? אלפי אנשים מצפים גם הם להתקרב אלינו!

בידך הדבר !!!

בעת שמחה, לע"נ, לברכה ולישועה קח חלק בהפצה לעוד בתי מדרשות, שגם הם יזכו לאור הגדול ותזכה שהבעש"ט ז"ע ותלמידיו יעמדו לימין ברגעם הגדולים להתברך בכל מילי דמיטב

טלפון 02-5026558 שלוחה 2 בין השעות 17:00-19:00

יזצא לאור ע"י

ממלכת אש החסידות העולמית

כתובת: קדושת אהרן 14 בית שמש

לקבלת הגיליון להוצאת ולהעשית
טלפון: 02-5026558 פקס 02-5702061
a025026558@gmail.com

לדרחבת הפצת הגיליון ניתן להתקשר 02-5026558 שלוחה 3
שעת המענה בין 10:00 בבוקר עד 13:00 בצעדיים

מן חסידות פלאם

הכית לכל אברך ובחור חסידו

03-30-4444 ארה"ק
5183299222 ארה"ב
443300412858 אירופה

חג הפסח
הבעל"ט

האזינו
לעשרות השיעורים
מגדולי המשפיעים
שליט"א